

# Ik kom spoedig, houd wat u hebt

door: P. Fuzier

## Openbaring 3:11

---

Door de genade van God hebben we veel waarheden van de schrift leren kennen. Als we beter wisten te putten in zulke rijkdommen, zouden we ongetwijfeld vaster gefundeerd worden in de gezonde leer, en zouden we beter in staat zijn de valstrikken van de vijand te onderscheiden. De vijand doet des te krachtiger pogingen, als hij ons dikwijls aarzelend en wankelelend ziet helaas.

Met dank aan God herinneren we onze voorgangers, die ons een kostelijke erfenis hebben nagelaten in hun geschriften, die de Heer voor ons heeft bewaard.

Maar niet omdat die geëerde en geliefde broeders het geschreven hebben moeten we dit vasthouden, want dat zou eigenlijk zijn een traditie handhaven, maar omdat deze mannen zich hebben gehouden aan de schriftelijke waarheid. Hun gezag komt door het feit, dat de Heilige Geest hun verleend heeft om getrouw over te brengen "wat van de beginne" is. Niet hun begin, maar het begin van het christendom; inderdaad zijn ze geweest "getrouwe mannen, die bekwaam waren om ook anderen te leren" (2 Tim. 2:2).

Daarom moeten we die geschriften niet veronachtzamen: als we dat doen, horen we het onderwijs van de schriften en volgen wij de Heer. Wij houden dan niet vast aan hun leer, maar de leer van **Christus**, niet hun waarheid, maar de waarheid **van alle tijden**. En wij danken God des te meer, die broeders te hebben gegeven en hun schriftelijke dienst te hebben bewaard !

In de vorige eeuw hebben onze voorgangers moeten strijden en overwinnen om "tot Christus uit te gaan buiten de legerplaats", vergaderd "tot de Naam des Heren" in afzondering, die de Schrift eist. Wij zijn daar gekomen zonder strijd, maar alle strijd wordt ons niet bespaard. Onze strijd is niet dezelfde als de strijd die hun in de tijd van het Reveil en vlak daarna hebben meegemaakt. Maar ook onze strijd is moeilijk, want de vijand is dezelfde en hij is actiever dan ooit. Het gaat er om vast te houden, wat we hebben. Wij lopen het gevaar te falen in de praktijk, ook al is onze oprechte wens niets toe te geven.

Aan het begin van het nieuwe jaar, misschien het laatste genadejaar, terwijl zoveel gevaren het getuigenis bedreigen

- en de ernstigste zijn soms de minst in 't oog lopend - laten we onze God vragen, dat Hij ons de noodzakelijke kracht verleend, om uit de geestelijke slaap op te waken, die ons overmeesterd en waarop de vijand inwerkt om te trachten ons "het pand" te ontfutselen, dat wij moeten "bewaren"

"Houdt wat u hebt" (Op. 3:11) is enigste vermaning gericht aan Filadelfia, en dat zou voldoende moeten zijn om er belang van aan te tonen. Ze is werkelijk het allerbelangrijkst. Als we die miskennen zou dat leiden tot verlies Van het toevertrouwde getuigenis en van de beloofde beloning voor de getrouwe.

Dat wij bijzonder bij zo'n vermaning moeten stilstaan, en die beschouwen als tot ons gericht, wil niet zeggen dat wij ons Filadelfia noemen. Als we die aanmatiging hadden, zouden we Laodicea zijn. Maar hoe onze toestand ook is, wij blijven verantwoordelijk Filadelfia's karaktertrekken te openbaren en wij moeten ons beijveren, met alle hulp van Gods genade, die in ons werkt, om dit doel na te streven.

Wij beweren niet, dat wij Filadelfia zijn, wij moeten wel het Woord bewaren en de naam van de Heilige en Waarachtige niet verloochenen, en gehouden worden in het diepe gevoel van een erkende en beleden zwakte. Geve God dat we steeds meer de verantwoordelijkheid voelen om de geest van Filadelfia te vertonen en te bewaren, terwijl we de zorg voor Zijn getuigen en Zijn getuigenis aan de Heer overlaten.

Ons voorrecht is ons te voegen bij "hen die de Heer aanroepen uit een rein hart (2 Tim 2:22) en met hen getuigenis te geven. Vanuit deze plaats van getuigenis komt een verantwoordelijkheid waarop we opmerkzaam gemaakt moeten worden.

Aan het eind van elke brief van Openbaring 2 en 3 wordt een belofte gegeven voor de overwinnaar. Hoewel er geen enkel verwijt aan Filadelfia wordt gemaakt, moet er toch strijd geleverd worden, en een overwinning behaald worden. Deze beide hoofdstukken bewijzen het ons, er is altijd strijd geweest en zal er ook blijven, gedurende al de tijd dat de verantwoordelijke gemeente in deze wereld is. Zij leren ons ook, dat zelfs indien de toestand van het getuigenis of van een gemeente voldoende is (Smyrna, Filadelfia) er toch altijd gestreden en

overwonnen moet worden. Heden is de strijd niet het opsporen van de Waarheid ervan, maar het handhaven. Wij moeten "vasthouden" dat vraagt de Heer van ons, daaraan hecht Hij een bijzonder waarde.

Een vermaning staat altijd in betrekking tot een dreigend gevaar. Bijvoorbeeld; als we worden uitgenodigd te waken, gebeurt dat omdat we gevaar lopen door de geestelijke slaap overmand te worden; als we worden vermaand " te zoeken de dingen die boven zijn", gebeurt dit omdat onze harten van nature bezig zijn met de dingen op aarde; als de vermaning komt : "Houd wat u hebt" bestaat het gevaar, dat wij de Waarheid niet vasthouden.

In deze laatste tijden van het getuigenis op aarde ontplooit de vijand al zijn pogingen, om hen, die het voorrecht, maar ook de verantwoordelijkheid hebben dat te handhaven, om de enige vermaning tot Filadelfia gericht, te doen vergeten.

Om vast te houden moet men worstelen, strijden. Of het nu gaat om de strijd van het geloof en voor het geloof, om de strijd in het strijdperk of om de strijd uit Efeze 6:12. *"Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten."* Dit is de werkelijke strijd van de christen. De overwinning, als die behaald wordt, veroorlooft de gelovige te genieten van zijn deel, zijn plaats in de hemelse gewesten in Christus Jezus. Alleen zij kunnen overwinnen, die de vermaning van de apostel opvolgen.

*"Overigens, sterkt u in de Heer en in de kracht van zijn sterkte. Doet de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel"* (Ef 6:10,11,13,14).

Neemt daarom de hele wapenrusting van God op, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, na alles volbracht te hebben, stand te houden. Houdt dan stand. Dit onderwijs stemt overeen met dat uit het Oude Testament in Jozua, de strijd daar is het beeld van Efeze 6. *"Wees sterk en moedig..... Heb ik u niet geboden, wees sterk en moedig?"* (Joz 1:6-9).

In de laatste dagen van het christendom, waarover we in het bijzonder lezen in Judas, is er heilige strijd te leveren *"voor het geloof eenmaal de heiligen overgeleverd"*. Strijd die men soms moet leveren, terwijl men liever zou spreken over ons gemeenschappelijk heil (Jud :3).

De vijand zou ons daarin willen verhinderen, en hij heeft veel middelen tot zijn beschikking om zijn doel te bereiken. Hij zal bijvoorbeeld wijzen op het belang van dit gemeenschappelijk heil om ons alleen daarmee bezig te houden, terwijl we toch zouden moeten strijden. Of wel zal hij zeggen, dat de strijd die geleverd moet worden, twist is, die men moet ontvluchten. Terwijl hij de wens naar vrede naar voren brengt, die in elk vernieuwd hart aanwezig is, hij zal ons zo misleiden, door ons te laten geloven, dat de

vrede alleen verkregen kan worden met als prijs iets van de Waarheid los te laten.

Op dezelfde wijze, verzekert hij ons, dat men om elkaar lief te hebben, waartoe we worden vermaand, een voldoende ruime geest moet hebben. Hij zou ons daardoor willen overtuigen, dat de Waarheid er onvermijdelijk leidt tot falen in de liefde.

Welnu de vrede en de liefde zijn, de een zowel als de ander, onafscheidelijk van de Waarheid. In zijn onvermoeibare werkzaamheid om het getuigenis te verzwakken, stelt de tegenstander zich voor, als iemand die het getuigenis zou willen bevorderen. Daarom vindt hij soms onvrijwillige instrumenten, zelfs onder hen, die er deel van uitmaken.

Dingen beschouwd als goed voor het getuigenis zouden zeer goed onderzocht moeten worden en als ze van minder geestelijk belang zijn verworpen moeten worden. Om ruimte te creëren voor gelovigen met ruimere gedachten. Het doel van de vijand is in eerste opzicht zeer prijzenswaardig. Maar wat hij tenslotte wenst, is de heiligen er mee te kunnen bezig houden, en om ze af te houden van de hoogst nodige verantwoordelijkheid, die hun past voor de handhaving van het getuigenis. Zijn werkzaamheid op die manier, is veel gevaarlijker dan die hij ontwikkelt om ons alles aan te bieden, wat het natuurlijk hart kan begeren. In het laatste geval hebben we min of meer het bewustzijn kwaad te doen. Terwijl we in het eerste geval, wij kunnen menen, getrouw te handelen.

Terwijl men zou moeten strijden, "vasthouden", tracht de tegenstander "zich te veranderen in een engel van het licht" (2 Kor 11:4) en ons er van terug te houden en komt vrede prediken, terwijl hij instrumenten zoekt om hem behulpzaam te zijn in zijn arbeid. Als iemand zich door deze list laat verleiden en volgens zijn plannen te werk gaat, zal hij onaannemelijke concessies voorstellen als van geen belang, of ook zal voorstellen sommige waarheden los te laten, die schijnbaar weinig belang hebben. Maar terwijl de ernst van hun gevolgen pas later duidelijk wordt.

Zeker zal een gelovige, die zo handelt door zeker mensen beoordeeld worden als een man van vrede. Een mooie titel ! God geve, dat er nog veel het in waarheid zijn ! Maar in werkelijkheid is hij dat niet, maar heeft slechts de bedrieglijke schijn ervan. Hij, die zonder de noodzakelijke kracht om te strijden, bereid is concessies te doen, die men nooit moest doen, begeeft zich - terwijl hij anderen daar ook brengt - op een hellende vlak van toegeven en toegeven en toegeven, in plaats van vast te houden. Misschien zal men hem eren met de titel van man van vrede, misschien beroemt hij zich zelf daarop, maar in feite werkt zo'n gelovige met zijn eigen handen aan de verzwakking van het getuigenis. Ja, aan het verval ervan, terwijl hij overtuigd is ,dat hij arbeid aan de groei ervan. Bedrogen door de vijand bedriegt hij zichzelf en bedriegt hij anderen.

Hij is geen trouwe dienstknecht, zonder vastheid. Is hij een ware slaaf van Christus, die mensen zoekt te behagen? Een schuldige houding, als men tot de een spreekt op een zekere manier, en tot de ander op een andere manier, omdat men aangenaam wil zijn voor beiden en niemand wil tegenwerken.

Om zich te verontschuldigen zal men zeggen: dat is om de vrede en de goede overeenstemming onder de broeders. Wat een dwaling. In feite is er een gebrek aan rechtschapenheid en flinkheid, misschien min of meer bewust, waarvan de noodlottige gevolgen vroeg of laat openbaar zullen worden. Mensen trachten te behagen, in de dienst van de gemeente, zowel als in de bediening van het Woord in plaats van de Waarheid te handhaven, is niet het kenmerk van een trouwe dienstknecht. Zo heeft Paulus zich nooit gedragen: *"Want probeer ik nu mensen tevreden te stellen of God? Of tracht ik mensen te behagen? Als ik nog mensen behaagde, zou ik geen slaaf van Christus zijn."* (Gl.1:10; zie ook 1 Th. 2:3-6).

In het algemeen, om ware vrede te genieten, moet men eerst gestreden en overwonnen hebben. Strijd voeren voor de Waarheid van God houdt in eerste plaats in, dat de waarheid begrepen en aangenomen is, en dat men er de waarde van kent. Het is (2Tm 3:14) *"blijf in wat je geleerd hebt en waarvan je volkomen overtuigd bent, daar je weet van wie je het hebt geleerd."* Want men strijdt inderdaad niet voor hetgeen, waaraan men maar weinig waarde hecht. Wie de waarheid "gekocht heeft" zal er ook voor strijden, terwijl hij, hij die bereid is ze te verkopen, dat niet zal doen. (Spr 23:23)

Laten we er bijvoegen, dat de ingenomen plaats nooit boven de begrepen waarheid moet uitgaan, maar altijd er mee moet overeenstemmen. Als hij oprecht voor God wil zijn, moet hij de plaats verlaten, waar hij zich bevindt, hij die zich rekenschap geeft dat zijn plaats uitgaat boven de Waarheid, voorzover hij die heeft begrepen.

In de tweede plaats is het noodzakelijk, dat de gelovige in een goede zedelijke toestand is "om de goede strijd te strijden". Timotheüs werd door Paulus vermaand " (1 Tm. 1:18-19). "Dit bevel vertrouw ik je toe, mijn kind Timotheüs, overeenkomstig de voorafgegane profetieën over jou, opdat je door deze de goede strijd strijdt, terwijl je het geloof behoudt en een goed geweten," die twee moeten altijd samengaan, aan de andere kant is een van de karakters van een dienstknecht in het huis van God (1 Tm 3:9). "de verborgenheid van het geloof vasthoudend in een rein geweten". De aangenomen waarheid moet in de praktijk gebracht worden. Ze moet niet eenvoudig kennis blijven, maar moet werken in hart en geweten.

Elk stuk van de wapenrusting moet aangedaan worden, dan alleen zal de strijder de vijand kunnen weerstaan en *"na alles volbracht te hebben, stand te houden."* De waarde van de waarheid moet erkend worden door de openbaring van de resultaten, die ze voortbrengt in het praktisch leven.

Er is een gehele vorming nodig, een zedelijke voorbereiding, gelijk aan die van kampvechter, die strijden in de arena (1 Kor 9:25 en zie ook 2 Tim 2:3-5) Een kampvechter zorgt voor zijn lichaam, onderwerpt zich aan een leefregel, leeft ingetogen en legt zich ontberingen op. Een legerafdeling ondergaat ook een voorbereiding voor de strijd en een van de voornaamste sterkten is het in acht nemen van tucht, in de onderwerping aan een hoofd. Dit zijn maar voorbeelden, die de Schrift ons geeft en die duidelijk maken de zedelijke voorbereiding, die de gelovigen moeten doormaken voor de strijd, die zij vroeger of later zullen moeten leveren. De dag van strijd afwachten zonder zich voor te bereiden, of ook zich er heen begeven zonder enige voorbereiding, is een zekere nederlaag tegemoet gaan.

In de huidige dagen dringt de vermaning van Openbaring 3:11 zich op aan een ieder, die de waarde en smaak kennen van de voorrechten van Filadelfia, terwijl de belofte van vers 12 het kostbare deel van "hem die overwint" is. De tijd is kort. "Ik kom spoedig", zegt tot ons Hij, die de zeven sterren in zijn rechterhand houdt en wandelt in het midden van de 7 gouden lampen. Zullen wij als trouw bevonden worden bij Zijn komst? Zullen wij stand gehouden hebben?

"houd wat u hebt". God bewaar ons er voor, ons te beroemen op wat "we hebben"! Want wat is het verschil tussen u en een ander? En wat hebt u wat u niet ontvangen hebt? (1 Kor 4:7).

Maar als we het ontvangen hebben, zijn we er verantwoordelijk voor. Onze voorgangers hebben gestreden om kostbare waarheden opnieuw te krijgen, die eeuwen lang in de schaduw gebleven zijn, b.v. die betreffende de gemeente is het lichaam van Christus, het vergaderen rondom de Heer op het terrein van de eenheid van het lichaam aan Zijn tafel, in de afzondering die 2 Tm 2:19-26 leert en eist, de vrije werking van de Geest van God in de gemeente, de aanbidding "in geest en waarheid, de wederkomst van de Heer om zijn gemeente op te nemen en dat alle heiligen deel hebben aan de eerste opstanding.

Worden deze waarheden, met nog andere, die er mee verbonden zijn, aangenomen door ieder van hen, die een plaats in het getuigenis hebben aangenomen? hebben zij wel alle waarde voor ons hart?

De vijand valt waarheden van dergelijke waarde voortdurend aan en hij doet het listig, door een doel (eenheid) naar voren te brengen, dat men zeker kan wensen, maar hij zou willen, dat wij dit doel bereiken door iets van de waarheid los te laten, indien niet alles tegelijk, dan maar stukje voor stukje. Wat de hoofdzaak vormt voor het getuigenis, waarvoor wij verantwoordelijk zijn om dat te handhaven.

In veel gevallen slaagt hij goed in zijn opzet omdat degenen tot wie hij zich richt, slechts een oppervlakkige kennis van de waarheid hebben, en misschien wel op sommige punten twifelen. In het algemeen leidt dit er toe om bij de eerste de beste

gelegenheid een leer aan te nemen, die uit andere bronnen komt, terwijl men de gezonde leer loslaat. (1 Tm 1:18,19)

Verkeren wij in een goede zedelijke en geestelijke toestand, die ons veroorlooft "het geloof te behouden", "het goede pand: door de Heilige Geest, die in ons woont, te bewaren" ( 2 Tm 1:14), "te strijden voor het geloof eenmaal de heiligen overgeleverd" Jud.3 in één woord "vast te houden" (Op 3:11).

Laten we vrezen dat onze slappe handen niet klaar staan, bij gebrek aan geestkracht en vastigheid, om los te laten, en het pand te laten verbrekken, dat wij ontvangen hebben en waarvoor wij verantwoordelijk zijn.

Een verslapping, die ons in een min of meer nauwe verbinding brengt met de vaten tot oneer, waarvan de schrift zegt dat we ons moeten afzonderen. - Die verbindingen kunnen talloze vormen aannemen en het is een van de ernstigste gevaren die ons bedreigen. - Het zal ons langzamerhand er toe brengen het terrein te verlaten, waarop de genade van God ons heeft geplaatst om daar te openbaren het karakter van "de gemeente van God, de pilaar en grondslag van de waarheid" (1 Tm 3:15). En als de vijand ons komt zeggen, dat deze verslapping geen verslapping is maar dat dit nodig is om zielen aan te trekken, laten we dan niet aarzelen om de stem te herkennen van hem die door de Heer "de vader van de leugen" genoemd wordt (Joh 8:44).

Niet met het loslaten van beginselen kunnen we Gods werk volbrengen. Integendeel God moedigt aan en beloont altijd de beslistheid, daarvan zijn voorbeelden van in alle tijden, en er zijn er nu nog. Geve Hij ons, in

deze tijden, die in velerlei opzicht, zo moeilijk zijn, voldoende zedelijke kracht en geestelijk inzicht, om staande te blijven, standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heer (1 Kor 15:58 en zie ook 16:13,14)

Tot slot wens ik te herinneren aan wat, reeds 30 jaar geleden een van onze voorgangers schreef: " Hoezeer zouden wij liever gesproken hebben met onze lezers over "ons gemeenschappelijk heil"; maar we zijn overtuigd, dat de waarschuwing van de apostel Judas een brandend vraagstuk is: "Ik ben genoodzaakt geworden u te schrijven en te vermanen, dat u strijdt voor het geloof dat eenmaal de heiligen is overgeleverd" Jd :3. de algemene verslapping, de geestelijke verzwakking en de wereld gelijkvormigheid, die ons meer en meer overweldigt, hebben een deur geopend voor de voortdurende aanvallen van de tegenstander van het getuigenis, dat de Heer ons oproept te geven van de gemeente in deze laatste dagen.... Broeders, laten we oppassen. Laten onze lendenen omgord en onze lampen brandend zijn en laten wij zelf aan mensen gelijk zijn die op hun Heer wachten ( Lk 12:35,36)

Laten we de hele wapenrusting van God aandoen opdat we kunnen standhouden tegen de listen van de duivel (Ef 6:11). Aan de vooravond van het ogenblik, dat wij onze aanbiddingwaardige Heer en Heiland van aangezicht tot aangezicht zullen zien, kunnen wij Zijn troostende stem horen die tegen ons zegt: "**Ik kom spoedig, houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt**"

---

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1959-3](#)

Titel: [Je viens bientôt, tiens ferme ce que tu as](#)